

VÍT MARTIN MATĚJKA

ILUSTROVAL JAROSLAV KRATOCHVÍL

KLUB KLIKAŘŮ

BOJ O KRKAVEC

FRAGMENT

Klub Klikářů

Boj o Krkavec

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Vít Martin Matějka

Klub Klikářů - Boj o Krkavec – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KLUB KLIKA

Boj o Krkavec

Vít Martin Matějka

Ilustroval Jaroslav Kratochvíl

FRAGMENT

Text © Vít Martin Matějka, 2022
Illustrations © Jaroslav Kratochvíl, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-253-5801-6
ISBN e-knihy 978-80-253-5823-8 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-5824-5 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-5822-1 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Tento příběh by nikdy nevznikl bez mé milované ženy Andulky, která trpělivě snášela mé nekonečné otravování s nápady stejně jako desítky hodin tiché domácnosti při spisovatelském transu. Dík jí patří i za závěrečnou opravu chyb, kdy si za všechna ta příkoří mohla zchladit žáhu, za což jí toto dílo věnuji.

I. KAPITOLA

„No to snad...“ Lukáš seskočil z kola, položil ho na bok a šel se podívat na červenou výstražnou značku visící na bráně přes cestu. Zhluboka dýchal a doháněl kyslíkový dluh, který si vytvořil za poslední kilometr usilovného šlapání do kopce. Obě křídla brány k sobě poutal novotou se lesknoucí řetěz s těžkým visacím zámkem.

ZÁKAZ VSTUPU NA STAVENIŠTĚ!

No bezva, pomyslel si Lukáš. Zalomcoval branou. Jedinou odezvou byl však skřípot kovu.

Sundal si přilbu z hlavy, prohrábl si zpoceně blondáté vlasy a zamžoural skrz větve smrků do modré oblohy bez jediného obláčku. Žhnoucí odpolední slunce neúprosně pražilo do kraje stejně jako poslední dva týdny.

Dech se Lukášovi pomalu uklidňoval, ale pot se mu z čela řinul s nezmenšenou intenzitou. Sice za poslední kilometr nastoupal jen padesát výškových metrů, ale s tempem, které celý finální úsek držel, byl víc než spokojený.

Zato uzavření rozhledny na Krkavci, druhém nejvyšším kopci čnicím nad Plzní, ho opravdu mrzelo.

Měl v plánu zkusit trasu, která začínala jen pár metrů pod rozhlednou. Ale prodírat se k ní z druhé strany maliním podél plotu se mu rozhodně nechtělo.

„Nedá se nic dělat, oři můj věrný! Zpátky! A přes Strženku.“ Lukáš zvedl kolo z cesty, otočil ho směrem dolů a naskočil na něj.

Rychle secvaknul přehazovačku, pořádně se opřel do pedálů a přikrčil se k řídkům. Svištění vzduchu a míhající se stromy podél cesty vykouzly mladíkovi úsměv na tváři.

Lukáš mířil z kopce dolů směrem k městu. Dvojí křížení cesty se silnicí v rychlosti prolétl. Jsem nezastavitelný, smál se v duchu. Někde vzadu v hlavě ale věděl, že kdyby ho někdo při takovém riskování chytl, nevyhnul by se pořádnému zmydlení.

Zkusmo pumpoval kolo na kdejaké nerovnosti, která se před ním objevila. Teď ho čekalo pár pěkných skoků. Úsek cesty kolem Strženky, rybníka ukrytého v lesích s příkrou skalní stěnou, byl prudký a plný kořenů, které ho pokaždé pěkně vyhodily do vzduchu. Zbývalo ještě poslední křížení lesních cest.

Náhle koutkem oka zahlédl nečekaný pohyb. Do cesty se mu připlétl jiný kluk na kole.

„Co?“ vyjekl Lukáš a strhl říditka do strany. Kolo poskočilo na kořenu. Větve zapraskaly. Lukáš stisknul brzdy. Kmen stromu se neúprosně blížil. Jen tak tak se mu vyhnul, ale zajel s kolem do nízkého křovinatého porostu.

Za chvíli se odtamtud ztěžka vyhrabal. Tlačil kolo přes kořeny a u toho se snažil z přílby vytáhnout všechno listí, které uvízlo v jejích otvorech.

„Do háje zelenýho! Sakra! Co to bylo za debila?“

Když si všiml podsaditého kluka, jak na něj kouká zpod přilby a rukou si otírá pot z kulatého obličejce, až mu několik kapek dopadlo na skla brýlí, přes které mžoural mezi stromy, hned se na něj obořil.

„Kam jsi čuměl, sakra!“

„Já, já...“

„Ano, ty! Nebo tady někde snad vidíš jinýho blba, co se nerozhlídně, než vjede do křižovatky?“ Lukáš si vztekle očistil přilbu od listí a nasadil si ji na hlavu. „Hele, ty...“ Lukáš ho výhrůžně probodával pohledem. „Tebe já znám! Nechodíš na Křížíkáč?“

„No, možná?“

„Sedmička, vid’? Běčko.“

„Ale ty jsi v šestce.“

„No jo, šel jsem o rok dýl. Mám narozky v listopadu,“ pokrčil rameny Lukáš. „Ty jsi Jirka Kohoutek, vid’? Ten, co byl druhý v *Calculation of Doom!*“

Jirkovy kulaté tváře nabraly rudý odstín, a tentokrát to nebylo namáhavým šlapáním na kole.

„Dobře ty! Teda, chlape, jsem rád, že tě poznávám!“ Lukáš položil kolo na kraj cesty a nabídl zko-prnělému mladíkovi ruku. Jirka ji váhavě přijal. Čekal leccos, ale uznání od silnějšího kluka, to rozhodně ne. To, že chodí na stejnou školu, ještě neznamená, že ho nebude chtít zbančit. Nebyl by první ani poslední.

„Lukáš Korecký, ale říkají mi Luky nebo Kory, to záleží.“

„Mně říkají Jura,“ odpověděl Jirka.

„Nebo Kohout! Já vím,“ usmál se Lukáš. „Hele, rád tě poznávám, kámo. Co ty tady?“

„Ale víš jak. No prostě se chci dát trochu do kondičky. Hele, promiň za to, jak... jsem ti vlítnul do cesty, ale křičel jsem. Kdyby ses neřítíl jako šílenec a vnímal mě, tak jsme se v klidu vyhnuli.“ Jirka na oko odpovídal s ledovým klidem. Uvnitř si ale s rostoucí panikou uvědomoval, že stírá fyzicky silnějšího kluka. Kde se v něm vzala ta odvaha? Vždyť to pro něj vždy končilo stejně. Dostal pořádně na budku.

„No jo,“ zarazil se Lukáš. „Taky jsem neměl z toho kopce letět jako blázen. Kolo je ale v cajku, takže jsem v klídku,“ mávl nad tím rukou.

„Tak to jsem rád.“ Jirka si upřímně oddechl. Změna v Lukášově chování ho potěšila. Pořád z ní byl ale trochu nervózní. Nebyl příliš zvyklý na to, aby s ním někdo jednal jako rovný s rovným. Nebo nedej bože s obdivem.

„Jasně, chlape, jsem rád, že tě poznávám. Víš, sám jsem taky tu hru zkoušel, ale skončil jsem někde před půlkou. Vůbec nedokážu pobrat, že by někdo dokázal ty další levely spočítat.“

„No, nebyla to brnkačka, to je jasné,“ pokrčil rameny Jirka. „Rozhodně to ale nebylo tak hrozné jako výšlap na Krkavec.“

„A to bych se hádal,“ odpověděl Lukáš. „Ale tam teď nemá smysl se dřít. Je to tam zavřený. Probíhá tam nějaká rekonstrukce, či co.“

„Tak to mě fakt nemrzí,“ usmál se Jirka a nasedl na kolo. „Tak já valím domů.“

Lukáš zvedl ze země to své.

„Radši pojedu před tebou, ať to do sebe zase někde nenaperem. Myslím, že budu rychlejší.“

„Jo, to budeš,“ srovnával si přilbu na hlavě Jirka.

„Hele,“ otočil se na něj Lukáš s nohou připravenou na pedálu. „Jestli chceš naučit pár figlů na bajku, tak zítra kolem druhý u Kolosea. Hned naproti Křížíkáčci, platí?“

„No to bych rád,“ vykulil na něj Jirka překvapeně oči.

„Tak platí, chlape. Budu se těšit,“ mávl mu na rozloučenou Lukáš. Pak se opřel do pedálů a během okamžiku zmizel mezi stromy.

2. KAPITOLA

„Dobře ty!“ Lukáš zatleskal.

Jirka se rozesmál a ohlédl se po schodech, které poprvé bezpečně sjel. Pak se otočil zpátky dopředu a chtěl sjezd dokončit bezchybným frajerským smykem.

„Safraporte!“ vykřikl, než se mu kolo vymklo kontrole a zamířilo bokem k zemi. Jirka však stihl seskočit z pedálů a po několika nejistých krocích vybalancovat hrozící pád.

„Tak tos měl těsné, brachu,“ pokýval Lukáš hlavou.

„Už mám dost.“

„Jo, máš pravdu. Dáme pauzu.“

Oba kamarádi zamířili k lavičce u cesty, od které vedlo jejich tréninkové schodiště k další řadě paneláků. Byl druhý den po jejich setkání a kluci se sešli, jak se domluvili po srážce pod Krkavcem. Oba taky překvapilo, jak si rozuměli. Hlavně Jirka byl rád, že si našel nějakého kamaráda.

„Na, napij se.“ Lukáš podal Jirkovi láhev, kterou vytáhl z batůžku.

„Díky moc.“

Kluci seděli na lavičce, oddychovali a střídavě pili z láhve notně zteplalou vodu. Zdálo se jim, že slunce pálí snad ještě víc než včera. Ale také to mohlo

být tím, že včera jezdili v lese, zatímco dnes trénovali mezi rozpálenými paneláky. Lochotínské sídliště bylo největší v Plzni a nenabízelo moc míst, kam se před vražednými paprsky schovat.

„Víš, co nechápu?“ začal po chvíli ticha Lukáš.

„Ne.“ Jirka si setřel pot z čela.

„Jak tě mohla porazit ta barbína.“

Jirka se nechápavě zarazil. Teprve po chvíli mu došlo, že Lukáš nemluví o jízdě na kole, ale o jeho výsledku ve hře *Calculation of Doom*. Ta hra se objevila náhle a nečekaně. Vytvořilo ji do té doby naprosto neznámé studio, ale oblíbenost mezi dětmi se šířila s intenzitou lesního požáru. Jirka neznal snad žádného vrstevníka, který by se nesnažil porazit samotného ďábla pomocí logických a matematických hádanek. Nejzajímavější na hře bylo její časové omezení, takže mohla mít jen jediného vítěze. Poté se hra ukončila a všichni marně čekali na její pokračování.

„Tak to ti nepovím,“ sklopil Jirka oči. Téma porážky ve znalostech a logickém myšlení pro něj bylo víc než nepříjemné. O to víc, že ho porazila holka z jiné školy, která navíc působila jako prvotřídní fíflena.

„Vůbec netuším. Člověče, kdybys ji jen slyšel mluvit na předávání cen. Znělo to, jako by vyhrála miss,“ zaúpěl Jirka nešťastně. „Normálně to vypadalo, že ani neví, o co v té hře šlo.“

„To jako vážně?“

„Naprosto. Ona tam žvatlala něco o světovém míru a jak je vděčná rodičům a své sestře, no šílený.“

„Si děláš srandu.“ Lukáš vyskočil z lavičky a začal přecházet kolem. I když se ve hře sám nedostal přes

pátou úroveň, Jirkovo odhalení v něm vyvolalo pocit křivdy a nefér hry. Náhle se zarazil.

„Si děláš srandu!“ zůstal zírat jedním směrem.

„Říkám, že ne, že...“

„My o vlku, tedy spíš vlčici, a koukej!“ Lukáš ukázal směrem k chodníku mezi paneláky. Jirka vyskočil, aby viděl, kam míří Lukášův prst.

„Tak to je dobrý joke,“ vyprskl smíchy.

Ulicí se houpavou chůzí nesla Šárka Votavová. Studentka Církevního gymnázia, výherkyně letošního, a jak se zdá, tak jediného ročníku hry *Calculation of Doom*. Měla na sobě volné modré šaty, sladěné se sandály, a při chůzi si co chvíli prsty prohrábla do půli zad dlouhé blondaté vlasy. Oči jí zakrývaly nadměrně velké sluneční brýle.

Oba kluci ji mlčky pozorovali. Tak tahle holka je všechny strčila do kapsy ve hře o boji se samotným peklem? To jako vážně?

...

„Jdeme,“ vyzval Jirku Lukáš, když Šárka zmizela za rohem, a sám už naskakoval na kolo.

„Co chceš dělat?“ zeptal se překvapeně Jirka zápasící s přílbou.

„Co asi? Musíme přece zjistit, jak to dokázala.“

Oba kamarádi šlápli do pedálů, ale hned za rohem zas zmáčkli brzdy.

„Opatrně, ať si nás nevšimne,“ řídil sledovačku Lukáš. Zpovzdálí sledovali dívku, která se nesla ulicí, jako by jí patřila. Po chvíli měl Jirka pocit, že jsou